

Φύγε μακρὰν τοῦ σώματος, φιλόσοφος ψυχὴ μου,
καὶ κρῶζε ἀπ' ἐπάνω μου ὡς κόραξ τῆς ἐρήμου·
μὰ πρόσεχε 'στὴν γῆν αὐτὴν νὰ μὴν ξαναγυρίσης
κι' εἰς κτῆνος καὶ εἰς ἄνθρωπον ποτὲ μὴν κατοικήσης,
ἀλλ' ἄγνωστοι ἄς ἀνοιχθοῦν ἐνώπιόν σου δρόμοι,
ποῦ δὲν τοὺς βλέπουν ἄνθρωποι, οὐδὲ θεοὶ ἀκόμη.

ὦ ἀφιλότιμε Σεισμέ, φανοῦ εὐθύς ἐμπρὸς μου,
καὶ σείσε τὰ θεμέλια τοῦ ἐπιγείου κόσμου.
'Ἄς τιναχθῶ 'στοὺς οὐρανοὺς μὲ ἴσιο τὸ κεφάλι,
καὶ μόλις ἀνεβῶ ἐκεῖ ἄς γκρεμισθῶ καὶ πάλι,
κι' ἄς σφενδονίζωμαι 'ψηλά κι' ἄς ξαναπέφτω 'πίσω,
ὡς εἶπες τὴν ἀπόστασιν γῆς κι' οὐρανοῦ μετρήσω.

'Ἐλάτε κατεπάνω μου, βουνά, κοιλάδες, ἕρη,
καὶ σεῖς, ὦ βέλη τοῦ πυρός καὶ κερανοὶ πυρφόροι,
καὶ ἀπ' ὀπίσω κι' ἀπ' ἐμπρὸς κτυπάτε μ' ὀλοένα,
ὡς ὅτου πλέον κεραυνὸν νὰ κάμετε κι' ἐμένα.
Δὲν σὰς φοβοῦμαι, ὄρθιος ἐνώπιόν σας βαίνω,
κι' ἀτάραχος κι' ἀναίσθητος τὰς φλόγας σας προσμένω.

'Ἄλλ' ὅμως, ἄτιμε Σεισμέ, ἀκόμα μὴ θελήσης
ὑπὸ ἐρείπια πετρῶν νὰ μὲ κατακυλήσης,
ἄς μὴ γενῆ συντέλεια καὶ χαλασμός Κυρίου,
προτοῦ νὰ ἔλθῃ κι' ἡ βουλή 'στὸ τέλος Ὀκτωβρίου,
προτοῦ μεταρρυθμίσωμεν τὸν δυστυχεῖ λαόν,
καὶ κάμωμεν τὰς ἐκλογὰς τῶν Περιφερειῶν.

'Ακόμη ὁ ταλαίπωρος ἐπιθυμῶ νὰ ζήσω...
ἔλα, φιλόσοφος ψυχὴ, 'στὸ σῶμα μου ὀπίσω,
καὶ πέταξε εἰς τὴν βουλήν ἐπὶ πετρῶν ἀνέμου,
καὶ συζητήσεις ἄκουσε εἰρήνης καὶ πολέμου,
κι' ἰδὲ τὴν ἀποξήρανσιν τῆς λίμνης Κωπαΐδος,
κι' ὄνειροπόλησε λαμπρὸν τὸ μέλλον τῆς πατρίδος.

'Α! εἰν' ὡραία ἡ ζωὴ καὶ εἰς ἐμὲ ἀκόμα!..
'Ἰδοὺ 'ψηλά ὁ οὐρανὸς μὲ τὸ γλαυκόν του χρῶμα,
ἢ Μούσαις καὶ ἢ Χάριτες πετοῦν ὀλόγυρά μου
καὶ σχολιάζεται παντοῦ ἡ Περὶ φέρεϊά μου.
'Ἄν δὲ ζητήσετε ποτὲ καὶ τοῦτο τὸ βιβλίον,
εἰς τῆς Ἑστίας τρέξετε τὸ βιβλιοπωλεῖον.

Τραγοῦδι Σεπτεμβριανόν
κι' ἐν γένει φθινοπωρινόν.

Μωρὲ τ'εἶναι τοῦτα! τί χαραῖς καὶ γέλοια,
τί φωναῖς καὶ κρότοι, κοσμοχαλασιά,
κάρρα φορτωμένα κι' ἀδειανὰ βαρέλια
κι' ὅλα ξυνησμένα περσυνὰ κρασιά.
Μωρὲ τ'εἶναι τοῦτα!... βρῶμα γενικὴ,
καὶ μετοικεσία καταστρεπτικὴ.

'Ἐπιπλα 'στὰ κάρρα, πιάννα, καναπέδες
ροῦχα βελουδένια καὶ μεταξωτά,
ἀδειανὰ τσουκάλια, χίλιοι τετζερέδες,
ψαθωταῖς καρέκλαις ἀνακατωτά.
Μωρὲ τ'εἶναι τοῦτα, βρῶμα γενικὴ,
καὶ μετοικεσία καταστρεπτικὴ!

Σκόνη μὲ τὴ λάσπη, λάσπη μὲ τὴ σκόνη
ὅπου κι' ἂν πατήσης θὰ μουνταρευθῆς.
ὁ βορειᾶς σφυρίζει κι' ὄλον σὲ σηκόνει
ὅπου κι' ἂν περάσης, ὅπου κι' ἂν σταθῆς.
Μωρὲ τ'εἶναι τοῦτα, βρῶμα γενικὴ,
καὶ μετοικεσία καταστρεπτικὴ!

Βλέπεις μές 'στοὺς δρόμους ἀσημιαῖς
μπάμιας καὶ ντομάταις, ἐπιπλα παληρά,
τὰ σχολεῖ ἀνοίγουν, τρέχουν οἱ δασκάλοι
κι' οἱ βιβλιοπῶλαι ἀρχινοῦν δουλειά.
Μωρὲ τ'εἶναι τοῦτα, βρῶμα γενικὴ,
καὶ μετοικεσία καταστρεπτικὴ.

Τὸ καλοκαιράκι πάλι μᾶς ἀφίνει
κι' εἶναι ἡ ζωὴ μας ὄνειρον βραχύ,
πέφτουνε τὰ φύλλα, ἡ νεότης σβύνει,
κι' ἔρχεται ὁ κόσμος ἀπ' τὴν ἐξοχή.
Μωρὲ τ'εἶναι τοῦτα, βρῶμα γενικὴ,
καὶ μετοικεσία καταστρεπτικὴ.

Ταβουλάρη, στήθι μετὰ τοῦ θιάσου,
πουθενὰ δὲν θάβρης πρὸ καλὸ κοινόν..
μὰ καὶ σύ, Κωστάκη, φεύγεις 'στὰ σωστό
σύ ὁ παννυχίως ὄλους συγκινῶν;
Μωρὲ τ'εἶναι τοῦτα, βρῶμα γενικὴ,
καὶ μετοικεσία καταστρεπτικὴ!

Μωρὲ τ'εἶναι τοῦτα, τί χαραῖς καὶ γέλοια,
τί φωναῖς καὶ κρότοι, κοσμοχαλασιά,
κάρρα φορτωμένα κι' ἀδειανὰ βαρέλια,
κι' ὅλα ξυνησμένα περσυνὰ κρασιά.
Μωρὲ τ'εἶναι τοῦτα, βρῶμα γενικὴ,
καὶ μετοικεσία καταστρεπτικὴ.

Εἰς τὴν Ἀγία Δύναμι, 'στὴν ἐκκλησιὰ ἐκεῖ
ποῦ 'στὸ Μετόχι βρίσκεται τῆς δροσερᾶς Πεντέλης
μοναδικὴ πανήγυρις μεθαύριον θὰ γίνῃ,
καὶ ἄς προστρέξῃ ἕκαστος φιλέοργτος τεμπέλης.
'Ἡ δὲ πανήγυρις αὐτὴ καὶ σεῖς δὲν ἀγνοεῖτε
πῶς διὰ τὰ γενέθλια τῆς Μαριὰμ τελεῖται.

Τὸ Ἄστυ ἔχει αὐριὸν τὰς τοῦ σειμοῦ εἰκόνας
ἐξειργασμένας ἀληθῶς καθ' ὄλους τοὺς κανόνας.

Τοῦ Ῥωμοῦ μας τὸ γραφεῖο —μέσα 'στὸ τυπογραφεῖο
τοῦ Σταυριανοῦ κατέβη — κι' ἀπὸ τοῦδε συνορεύει
μὲ τῆς βρώμας τῶν Χαυτείων — μ' ἕνα κάποιο φαρμακεῖον,

Καφενεὶ τῶν «Ἐδ Φρονούντων» —νόκτα 'μέρα συζητοῦν
μὲ μπακάληδες καμπόσους, —πατζατζήδες ἄλλους
μ' οὐρητήρια, σαντοόρια —καὶ μὰ μάνδρα μὲ γάλα